

SPOILERIVAROITUS!

TEKSTI: Janne Kemppe

Inuyasha

Missä mennään?

Inuyasha on japanilainen manga, jota on käännetty suomeksi nyt parin vuoden ajan. Alun perin vuonna 1996 alkanut sarja on hämmästyttävän hyvin pysynyt listoilla ja jopa kasvattanut suosiotaan 2000-luvulla. Kasvaneesta suosiosta kertoo vuoden 2002 Shogakukan-palkinto shonensarjojen luokassa. Samoin vuosien 2000–2004 animesarja on saanut jatkoa useammankin elokuvan muodossa. Suomessa *Inuyasha*-buumi on jäänyt *Narutojen* ja *One Piecen* alle, mutta sarjaa julkaistaan tasaisesti.

Japanin taloudellisesti menestyksekkäin mangaka **Rumiko Takahashi** on nainen *Inuyashan* takana. Hänen edellinen sarjansa oli järkyttävän suosittu ja suomeksikin käännetty poikien rehvakas ja huumoripitoinen *Ranma ½*. Toisaalta häneltä oli myös tullut joukko vähemmän menestyneitä, mutta yllättävän hyviä kauhutarinoita (kuten *Mermaid's Forest*). Asiaan vaikutti varmasti myös se, että suurin odotuksien aloitettu *Maison Ikkokun* kaavaa toistanut ihmissuhdekuvas *One Pound Gospel* oli jäänyt vaatimattomaksi menestykseksi. Ura siis vaati uutta poikien sarjaa, mutta mieluiten uusilla eväillä. Lopputulos oli *Inuyasha*.

Mistä on pienet yokait tehty?

Takahashin töissä on lähes poikkeuksetta ollut mukana yliluonnollisia elementtejä jonkinlaisessa muodossa, mutta *Inuyashan* maailma on ottanut hyvinkin paljon vaikutteita *Mermaid's Forestista*. Kimonoihin pukeutuneet murhaavat kaunottaret, konnien häikäilemättömän itsekäs logiikka ja tummanpuhuva veren käyttö muistuttavat paljon tuosta sarjasta. Toisaalta

Inuyasha ei ole puhdasta kauhua, vaan se pitää lukijansa kevyemmässä otteessa, mikä sopii nuorelle lukijakunnalle.

Kauhuelementti on *Inuyashassa* läsnä. Tässä se painottuu japanilaiseen yokai-perinteeseen. Yokai on japanilainen yleistermi yliluonnollisille olennoille, jotka voivat olla mitä vain kuolleiden ihmisten aaveista aina mahtaviin henkiin asti. Populaarikulttuurissa kiusaa aiheuttava kitsune-kettuhenki lienee tunnetuin, samoin kuin demonimaiset oni-hirviöt. Yokait

“Lopputulos muistuttaa yllättävän paljon Hongkongissa tehtyjä fantasiaelokuvia. Meno on kovaa ja tunteet suuria.”

ovat sarjassa poikkeuksetta verenhimoisia ja kuolemaa riittää, mutta Takahashi ei alennu halpaan splatteriin. Verellä ei onneksi mässäillä, mutta sisällön puolesta K-12-suositus on aivan paikallaan.

Yokai on sinänsä japanin kielessä neutraali termi, mutta *Inuyashassa* kohdatut yliluonnolliset olennot ovat lähes poikkeuksetta pahoja. Tässä mielessä Takahashi olisi voinut tasapainottaa tarinaa tuomalla esiin myös hyviä henkiä, tai sitten vain itsekkäitä pikkuisia kiusanteikkijöitä. Tämä lienee kuitenkin genren mukaista, sillä shonensarjoissa hyvä ja paha ovat usein korostetusti vastakkain.

Hyvin on pullat uunissa...

Mangana *Inuyasha* ajaa hyvin asiansa. Rumiko Takahashin piirrosjälki on selkeää ja sommitte-

lu yksinkertainen. Vauhdikasta tarinaa lukiessa sivuja kääntää mielellään. Hahmojen motivaatiot ovat myös hyvin yksinkertaisia ja kaikki sankarit pelaavat avoimin kortein. Jopa pääkonna Narakun juonet ovat varsin yksioikoisia ja klassisia pektoksia. *Inuyashan* yksittäiset tarinat ovat selkeästi kauhuelementtien kyllästämiä seikkailua, ja lopputulos muistuttaa yllättävän paljon Hongkongissa tehtyjä fantasiaelokuvia. Meno on kovaa ja tunteet suuria.

Inuyasha on perusteiltaan shonen- eli poikien

sarja. Sen perusteet ovat selvät. Painotus on seikkailuissa ja sarjan nimikkohahmo Inuyasha on hurja taistelija, joka panee pahat pojat pinoon. Hänen tuleva rakastettunsa Kagome taas joutuu tuon tuostakin vaikeuksiin, ja sankari saa panna kaikkensa peliin neidon pelastamiseksi. Lisämotivaatiota tuo kuolleen rakastetun Kikyön traaginen kohtalo. Ongelmia tuo velipuoli Sesshoomaru, joka tasapainoilee pahuuden ja hyvyyden välillä. Kaiken takana häirii konnkatraan ympäröimä arkkikonna ja pahuuden demoni Naraku.

...vai ovatko?

Turboahdetuissa 18 sivun kappaleissa riittää juonenkäänteitä, draamaa ja kauhua, mutta varsinaisen hahmojen kehitys jää yllättävän vähälle. Isoa juonta ei käytännössä ole. Tämä näkyy hyvin loppumattomana Shikon-kuulan osien etsintänä sekä Inuyashan ja Kagomen suhteen julmaamisena paikallaan. Aina kun Kagome taas ihastuu halinallemaiseen Inuyashaan, sanoo tämä jotain tosi tyhmää, tai sitten Inuyasha ei vaan tajua, että neito hänen vieressään kaipaisi juuri nyt sitä oikeaa hellyyttä ja halimista. Pitkävihaisuus ja tummaakin tummempi mustasukkaisuus kuuluvat tietysti asiaan.

Tällainen tilanteen palautus entiselleen kuuluu poikien sarjojen perusklaaseihin, sillä tarinan loppuun, jos Kagome valmistuisi luokiosta ja Inuyasha lopultakin näkisi vieressään olevan tytön muuttuneen naimakelpoiseksi

kaunottareksi. Samalla Inuyashankin pitäisi muuttua villistä teinipojasta helläksi ja vastuulliseksi aviomieheksi.

Hän rakastaa, ei rakasta!

Loppujen lopuksi *Inuyashan* menestys perustuu ennen muuta hahmoin. Inuyasha on rohkea, aggressiivinen ja murjottava pojankolttiainen. Hän on myös mustasukkainen, pitkävihainen ja ärsyyntyy helposti. Samalla hänellä on kuitenkin tiettyä kunniallisuutta. Inuyasha pelaa aina kortit avoimena, mentiin sitten syteen tai saveen. Inuyasha on siis eräänlainen aivoja vailla oleva alfauros, joka antaa kynsiensä ja miekkansa hoitaa puhumisen, siis hormonien mukana juokseva perusteinpoika. Toisaalta hän ymmärtää, että tyttöjä ei saa kiusata, ja hän tajua antaa periksi, kun Kagome alkaa pillittää.

Kagome puolestaan on tietysti kaunis ja tunteellinen sankaritar, joka jättää suosiolla tappelemisen Inuyashalle. Poikasarjoista poiketen hänellä kuitenkin on yliluonnollisia voimia, joilla hän voi auttaa muita äärimmäisessä hädässä. Lisäksi hän pitää mukavista jutusteluista ja kiivoista asioista, siis tunteittensa perässä juokseva perusteinpoika. Hän ei pidä tappelemisesta vaan haluaisi hoitaa asiat puhumalla, ja siksi hän useimmiten päättää mitä tehdään. Kagome voi lisäksi määrätä halutessaan raivoavankin Inuyashan paikalleen. Kukapa tyttö ei haluaisi voivansa kyykyttää poikaystävänsä aina halutessaan, erityisesti ollessaan mustasukkainen?

He pitävät toisistaan tietysti älyttömästi, mutteivät voi oikein myöntää asiaa itselleen saatikka toisilleen. Sarjan jatkuessa heidän suhteensa kyllä lähenee etanan vauhtia. Shojosarjojen kaino rakkaus ja ensisuudelman odotuksen väristys ovat tästä vuoristoradasta kaukana. Inuyasha ja Kagome ovat siis oikeita nuoria, joiden parisuhde on yhtä hullunmyllyä, kuten oikeilla nuorilla. Tämä selittää sarjan suosion niin poikien kuin tyttöjenkin keskuudessa.

Traagisen rakkauden nuoli

Tarinan toinen kantava teema on Inuyashan ja Kikyön suhde. Viisikymmentä vuotta vanha rakkaus ei kuole, ei vaikka neito olisikin kuolleista herätetty ja mullasta koottu irvikuva. Kikyolla on kuitenkin oikea sielu. Hän pelaa mangassa hurjaa peliä niin omaan kuin arkkikonna Narakunkin pussiin. Kikyön ja Inuyashan rakkaus tuhoutui alun perin Narakun juonittelujen takia ja toimii nyt vahvana motivaationa kummallekin hahmolle. Inuyashan on vaikeaa, ellei mahdollista, jättää taakseen rakastamaansa Kikyota. Tämä ongelma jatkuu läpi koko sarjan. Kuinka Kagome voi kilpailla naisen kanssa, joka on elävä muisto Inuyashan sydämessä?

Sekä orastavan että traagisen menetetyt rakkauden käsittely nostaa Inuyashan poikien perusmätön yläpuolelle. Rumiko Takahashi on tässä mielessä tehnyt täydellisen poikien mangon, jossa poikia miellyttävää perijapanilaista sankarien miehekästä patsastelua hämmennetään hieman tyttöjen makuun sopivalla mustasukkaisella suu mutrussa synkistelyllä.

Velipuoli on varjo vain

Sarjan eteneminen vaatii kuitenkin jotain kehitystä, ja tässä sen tuo Inuyashan velipuoli Sesshoomaru. Alun perin jääkylmä turmantuoja muuttuu tusinan kirjan jälkeen moniulotteisemmaksi. Hän ei enää kylvä kuolemaa kaksin käsin, vaan hän alkaa selvästi miettiä omaa rooliaan maailmanjärjestyksessä. Tässä mielessä hän on muuttumassa yhä selvemmin klassiseksi anti-sankariksi. Pahojen poikien rinnalla juokseva, mutta omaa oikeustajuaan yhä enemmän seuraava Sesshoomaru yllättää niin lukijan kuin omat kätyrinsä useammankin kerran. Sesshoomarun nimellisenä motivaationa on kerätä Inuyashan päänahka yksin, ja sen vuoksi hän avittaa sankareita silloin tällöin, mutta on selvää, että hänen oikeat motiivinsa ovat syvemmällä. Sesshoomaru on siis Inuyashan kaltainen pöyhkeä ja itsevarma kukonpoika, joka kohtelee halveksuen kaikkia muita. Mutta pahuuden viitan alla näyttää orastavan veljesrakkaus Inuyashaa kohtaan ja vastarinta Narakun pahuutta vastaan.

Pappeja, susia ja kettuja

Muut sarjan sankarihahmot ovat lähinnä tuke-
massa päähenkilöitä. Miroku on naisia iskevä ja

supliikki hurmuripappi, jolla on kuitenkin moraaliltaan hyvän ja pahan suhteen melko kohdallaan. Hän pitää lähinnä huolen tarinan kevyestä huumorista, mutta hän selvittelee myös taustoja ja historiallisia seikkoja. Tuima naissoturi Sango taas on selvästi yhden idean hahmo, joka täyttää taistelussa naiskiintiöt. Tarinan kulussa hänestä tulee Mirokun luonnollinen taistelupari. Kettu-yokai Shippo puolestaan täyttää pakolisen lapsen roolin tuijuttavana ja räväkäänä ketunpentuna.

Koga on susilauman johtaja, ja häntä esitellään eräänlaisena kilpailijana Inuyashalle Kagomen sydämessä. Käytännössä hän on kuitenkin neutraali toimija ja eräänlainen jalo villi, joka hurjuudestaan huolimatta vihaa Narakua ja toimii omilla poluillaan. Tässä mielessä hän on yhtä aikaa Sesshoomarun vastine ja vastakohta.

Tulevaisuus

Rumiko Takahashi on väläyttänyt vuoden 2007 lopulla, että nyt Japanissa pyörivä juonikuvio olisi *Inuyashan* viimeinen. Tällöin sarjan voidaan odottaa loppuvan vuoden parin kuluessa. Onnellinen loppuhan on kaikille selvä, mutta matkaa sinne on kyllä tarinan arvoinen. ■